

[Socialministeren]

at diskutere, om man ikke kan få et bedre samarbejde mellem forskellige myndigheder netop med henblik på at iværksætte foranstaltninger for enlige forsørgere.

Jeg vil også godt nævne, at det lovforslag, jeg har fremsat om kontanthjælpsreglerne, netop skulle frigøre nogle personalemæssige ressourcer, så man kan yde en bedre rådgivning og styrke den forebyggende virksomhed, hvad man jo i mange forvaltninger i dag klager over at der ikke tidsmæssigt er mulighed for. Jeg vil i samme forbindelse gøre opmærksom på, at det lovforslag, jeg har fremsat, giver nogle betydelig bedre økonomiske regler for en revalideringsmæssig indsats.

I punkt 3 og 4 i det foreliggende forslag til folketingsbeslutning kommer man ind på den problematik, der opstår, når vi i lovgivningen opererer med begrebet »reelt enlig«. Det er ikke første gang, vi diskuterer disse problemer. Det drejer sig først og fremmest om ydelserne efter børnetilskudsloven. Jeg må da også i denne forbindelse gøre opmærksom på, at begrebet netop blev indført af den daværende socialdemokratiske regering i 1973.

Det er blevet drøftet forskellige steder, også her i salen nogle gange, og socialdemokratiet har tidligere fremsat et forslag, der gik ud på, at man kunne sætte en 1 års frist ind, sådan at når et samliv havde været i et år eller mere, kunne man tage diskussionen op, om den pågældende reelt var enlig.

Dengang gik diskussionen her i salen på, at det faktisk ville medføre betydelig flere kontrolproblemer, end vi har i dag. Det, der imidlertid er realiteten i den diskussion, er, at det selvfølgelig rejser nogle problemer, når man skal prøve at definere, hvad der er »reelt enlig«, og hvad der er et »ægteskabsliggende samliv«.

Det, vi har ønsket fra folketingets side og også fra den nuværende regerings side, er jo netop at stille mennesker, der er reelt enlige, bedre økonomisk. Det er baggrunden for de bedre regler, der er for enlige sammenholdt med reglerne for ægtepar og folk, der lever papirløst sammen. Det kan i nogle situationer give nogle ubehagelige konkrete tilfælde, men det, jeg tror man skal passe på, er at tro, at man kan lave nogle firkantede regler fra centralt hold. Det, vi har gjort fra centralt hold, er i det pågældende cirkulære netop at prøve at give nogle retningslinjer for, hvad

der ligger i begrebet, og samtidig sige, at det, man bør tage udgangspunkt i, er erklæringen fra den pågældende person selv.

I de næste to punkter, punkt 5 og 6, rejser man nogle af de problemer, som helt klart er nærværende og dagligdags problemer for mange forældre, nemlig hvad der sker, når ens barn i daginstitutionen bliver syg. Hvad skal man så gøre? Hvor hurtig – for at bruge det udtryk – skal daginstitutionen være med hensyn til at give forældre besked om, at nu må de hente deres barn?

Fra sundhedsstyrelsen og indenrigsministeriet har man prøvet at give nogle regler om det. Man har sagt, at hvis der er tale om en smitsom sygdom, må det pågældende barn ikke modtages i institutionen eller skolen. Det, forslagsstillerne taler om, er også de situationer, hvor der ikke er tale om smitsomme sygdomme, og dér foreligger den nævnte risiko jo ikke.

Med hensyn til medicingivning er der ikke efter de retningslinjer, der er givet fra centralt hold, noget til hinder for, at personalet efter ønske fra forældrene kan give børnene medicin. Det, jeg derfor synes må være afgørende her, er at sige, at der dels ikke er noget til hinder for, når der ikke er tale om smitsomme sygdomme, at børnene kan være i institutionen, dels heller ikke er noget til hinder for, at personalet efter ønske fra forældrene giver børnene medicin. Om det skal udmøntes i nogle flere cirkulærer og regler, skal jeg ikke lægge skjul på at jeg er lidt usikker over for, fordi jeg ærlig talt går ud fra – eller i hvert fald håber – at man lokalt og på de enkelte daginstitutioner i et samarbejde med forældrene udviser den fleksibilitet og det hensyn, der nu skal udvises for at få en dagligdag til at fungere.

Hvis vi under udvalgsarbejdet må erkende, at det ikke er sådan, det praktiske liv ser ud, vil jeg selvfølgelig godt være med til at se på, om vi skal præcisere, at der ikke i centralt fastsatte regler er hindringer for, at der kan laves sådanne ordninger.

Der bliver i bemærkningerne fra forslagsstillerens side nævnt noget om, at der lokalt er sådan nogle regler, men det, jeg gerne vil understrege, er, at jeg ikke ved, om der lokalt er sådan nogle regler; fra centralt hold er der ikke noget til hinder for det.

Det, der selvfølgelig vil være problemet i det praktiske liv, vil være at afgøre, hvad der